

veljača 2021.

Pohod

ISSN 2706-5197

broj 5.

TROMJESEČNIK UDRUGE HRVATSKA ZA ŽIVOT

www.hrvatskazazivot.com

U ovome broju:

STUDENTI ZA ŽIVOT

Ivan Đorđić: Mladima pokazujemo da je moguće i studirati i odgajati dijete

NAŠI PROGRAMI

Dijana Brozović: Tim za trudnice *Nisi sama* (2. dio)

POSTABORTIVNI SINDROM

Jelena Burazin: Milost je što postoje programi za iscjeljenje rana pobačaja

INTERVJU

Rebecca Kiessling: Zakon me zaštitio da ne budem pobačena

LJEKARNIKOV KUTAK

Luka Tripalo: Priziv savjesti i život nakon njega

SVJEDOČANSTVO

Mihaela Krajina: Rođeni od Boga za vječnost

Ovaj tromjesečnik dar je zajednici za izgradnju kulture života.

40 DANA
ZA ŽIVOT

Uvodna riječ predsjednika udruge »Hrvatska za Život«

Umrla je gospođa Bosiljka Bačura.

Smrt moje drage mentorice 4. prosinca 2020. godine probudila je u meni sjećanja na velik broj naših nezaboravnih susreta s kojih sam odlazio posebno oduševljen i ohrabren njezinom zanosnom i herojskom ljubavlju za najnemoćnije među nama, za malenu još nerođenu djecu, kojima je prijetila smrtna opasnost od pobačaja i bešćutnosti ovoga sebičnoga svijeta. S tih sam susreta odlazio sa zahvalnošću Gospodinu što me ispunio i obogatio novim spoznajama i što me učio i još uvijek uči kroz svoju službenicu Bosiljku. Sa zadnjeg našega susreta, s posljednjeg ispraćaja, otišao sam, unatoč velikoj tuzi, utješeno mislim na osmijehe i veselu viku brojne djece koju je spasila od pobačaja.

Pro-life velikanka silno se obradovala prvoj povijesnoj kampanji inicijative »40 dana za život« pred bolnicom Sestara milosrdnica 2014. godine. Od tada datira naše neraskidivo prijateljstvo. Pratila je manje-više sve naše aktivnosti po Hrvatskoj i više puta smo bili gosti u njezinoj emisiji »Životu ususret« na Hrvatskome katoličkome radiju. I ta je pravica, koja se odrekla svoje karijere i život posvetila trudnicama u nevolji, bila više puta gost govornik na našim događanjima. Tako je pristala i na naš prvi, nažalost i posljednji, intervju za prethodni broj ovoga časopisa, na čemu smo joj od srca zahvalni.

Gospođa Bosiljka je neustrašivo izgarala za trudnice u nevolji i dok je »pustinja rasla u nama i oko nas« (Nietzsche), ona je gorljivo branila život od začeca do prirodne smrti. U toj je obrani bila ustrajna do samog kraja svoga života na zemlji i tako su se u njoj ispunile riječi Kristove: »Tko ustraje do svršetka, bit će spašen« (Mt 24, 13). Na njezinu su bistrinu misli o ljepoti života i strahoti pobačaja znali zanimati i učeni teolozi i vrsni liječnici. Bogato iskustvo s terena, plodovi i rezultati dugogodišnjeg rada samo su potvrda onoga za što se kao majka šestero djece cijeli život zalagala.

Siguran sam da bi se gospođa Bosiljka složila sa mnom kada bih joj kazao da se niti jedan potres ne može usporediti s nasilnim ubojstvom nerođenog djeteta. Složila bi se također sa mnom da nema opasnijega virusa od »virusa« hotimičnog

ubijanja najslabijih i najnevinijih među nama. Uvjeran sam da bi gospođa Bosiljka zajedno s nama upozoravala i kritički se postavila prema razvoju raznih cjepiva i lijekova, čija je proizvodnja nerijetko moralno upitna, te bi se zalagala i zastupala pravo svakog pojedinca na izbor onih cjepiva i lijekova koji su proizvedeni na moralno prihvatljiv način.

Kad bi naša Bosiljka vrlo znanstveno i vješto suočavala ljude sa zlom pobačaja, vizualizirajući im ulazak *hladne* kirete i drugih medicinskih instrumenata u Bogom darovano boravište nerođenog čovjeka, slušatelji bi drhtali, plakali, jecali.

Mišljenja sam da trenutačne aktualnosti (nevolje) u Hrvatskoj mogu pomoći svima nama da shvatimo koji je naš najveći problem, a taj je da ne možemo imati blagoslov kao narod sve dok ubijamo vlastitu djecu i da ne možemo ništa dobrog učiniti bez Gospodina. Ako se bitno ne promijenimo, mučit ćemo se kao Sizif, a pobjeđivati kao Pir, zadovoljavajući se mrvicama s naših stolova na kojima su zdjele pune hrane i vrčevi puni pića.

Primimo li ovih dana spremno Istinu, ona će nas bolno suočiti s našom vlastitom egzistencijom, sebičnošću i sljepilom, ali će nas i osloboditi. »Kako možeš reći da ima previše djece? To je kao da kažeš da ima previše cvijeća« – riječi su svete Majke Terezije koje bi ovih dana Hrvati mogli zaista čuti. Ili možda čuju riječi nepoznatog autora: »Ne postoji ništa na ovom svijetu što se može mjeriti sa zagrljajem djeteta.« Ovakve i slične misli mogao bih navoditi u beskraj; evo još samo jedne, meni toliko drage, koju je Gospodin izrekao preko proroka Jeremije: »Ljubavlju vječnom ljubim te« (Jer 31, 3).

Budući da je Bosiljka, odvjetnica nerođenih, iza sebe ostavila svakovrsno cvijeće i drveće svoje velikodušne ljubavi, koje će i dalje svojim sjemenjem umnažati zagrljaje i kupelj radosti u našoj domovini i svijetu, vjerujem da se sada ona, kao miljenica Božja, kupa u vječnoj ljubavi Boga Oca, Sina i Duha Svetoga.

Ante Čaljkusić

Pohod: magazin za život, tromjesečnik udruge »Hrvatska za Život«

Veljača 2021. - 5. broj

Izdavač: Hrvatska za Život, Đorđićeva 6, 10000 Zagreb

Glavni urednik: Krunoslav Puškar

Članovi uredništva: Ante Čaljkusić i Petra Milković

Autori: Dijana Brozović, Jelena Burazin, Ivan Đorđić, Rebecca Kiessling, Mihaela Krajina, Krunoslav Puškar, Luka Tripalo

Grafička obrada: Petar Krešimir Čavar

Programiranje: Mladen Abaz

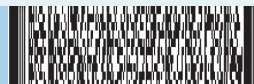
Fotografija na naslovnici: Kristina Dražeta

Pretplata na časopis:

40danazazivot@gmail.com
ili 091 724 1044 (Dijana)

Zabranjeno je svako umnažanje, objavljivanje i distribuiranje cijelog ili dijela ovog časopisa bez dozvole uredništva.

Donacija za udruhu »Hrvatska za Život« - IBAN: HR48 2340 0091 1106 9825 3
(za inozemstvo: SWIFT PBZGHR2X)

U ovome broju:

3-4

STUDENTI ZA ŽIVOT

Ivan Đorđić: Mladima pokazujemo da je moguće i studirati i odgajati dijete

5-6

NAŠI PROGRAMI

Dijana Brozović: Tim za trudnice *Nisi sama* (2. dio)

7-8

POSTABORTIVNI SINDROM

Jelena Burazin: Milost je što postoje programi za iscjeljenje rana pobačaja

9-10

INTERVJU

Rebecca Kiessling: Zakon me zaštitio da ne budem pobačena

11-12

LJEKARNIKOV KUTAK

Luka Tripalo: Priziv savjesti i život nakon njega

13-14

SVJEDOČANSTVO

Mihaela Krajina: Rođeni od Boga za vječnost

Riječ glavnog urednika

Šesnaest stranica, šest članaka i jedna jedina poruka: svaki je ljudski život svet od začeća do prirodne smrti. Ovako bi se ukratko mogao opisati prvi hrvatski *pro-life* časopis »Pohod« kojemu sam ja po milosti i providnosti Božjoj, a prema viziji Ante Čaljikušića, predsjednika Udruge, postao glavnim urednikom.

Biti glavnim urednikom takvoga jednog časopisa nije nimalo lak zadatak jer od tebe zahtijeva da na temelju relativno maloga broja stranica predstaviš djelovanje jedne *pro-life* udruge, pojedinaca koji surađuju s tom udrugom i šarolikost borbe za život, a samog čitatelja tako zainteresiraš da svaku zapisanu rečenicu kao Marija pohrani u srcu, o njoj svakodnevno promišlja i zbog nje odluči djelovati u sredini u kojoj živi. Doista, to nije nimalo lak zadatak, ali je itekako izazovan.

Kako rekoh, cilj svakoga broja jest ponuditi čitatelju različite aspekte borbe za život u kojima se on može prepoznati, ali i osobito naglasiti jedan vid te borbe kroz oči nekoliko osoba. Tako je u ovome broju posebno istaknuta borba za život nerođene djece koja su začeta silovanjem, ali i za same majke koje su bile žrtve silovanja. Pomoću intervjua s Rebeccom Kiessling, voditeljicom organizacije »Save The 1« koja pomaže ženama žrtvama silovanja i njihovoj djeci, a sama je bila začeta silovanjem, i pomoću svjedočanstva naše Mihaele Krajine koja je također začeta silovanjem, želi se osvijetliti aspekt jednoga brutalnog čina koji se nerijetko poput trojanskoga konja želi progurati kao razlog za legalizaciju pobačaja. Međutim, zanimljivo je to da su i Rebecca i Mihaela ostale na životu upravo zahvaljujući zakonu koji je u to vrijeme štitio život. Da nije bilo zakona koji ih je štitio, danas ne bi bilo njih, a da nije bilo njih, danas ne bi bilo ni njihove brojne obitelji.

Smatram kako nije potrebno posebno spominjati koliko je važno djelovanje jedne udruge kao što je udruga »Studenti za život« koja želi ohrabriti majke i očeve studente da donesu pravu odluku, a ne onu odluku koju od njih traži i očekuje okolina, kao i Tim za trudnice »Nisi sama« pod djelovanjem udruge »Hrvatska za život«. Koliko je važno govoriti o prizivu savjesti koji nikad nije bio toliko napadan kao u posljednjih nekoliko godina, kao i o postabortivnom sindromu, koji znanstvena zajednica ili ignorira ili smatra nepostojećim, a od njega pati sve veći broj žena, ali i muškaraca.

Svi ti *pro-life* aspekti predstavljeni su u ovome, petom broju »Pohoda«, a o njima je potrebno svakodnevno pisati pa i vikati s krovova, jer doista nema ništa važnije od beskompromisne borbe za život. Tog sam danas itekako svjestan. Oduvijek sam želio biti glavnim urednikom nekog znanstvenog časopisa u nadi da ću tako služiti akademskoj zajednici, no danas znam da nema ništa znanstvenije od činjenice da svaki ljudski život počinje začećem i da se za njega vrijedi boriti.

Krunoslav Puškar

Mladima pokazujemo da je moguće i studirati i odgajati dijete

Piše: Ivan Đorđić,
predsjednik udruge »Studenti za život«

Priča sa *Studentima za život* krenula je s jednom hrabrom mamom studenticom koja je rekla DA životu kada nije imala savršene uvjete, ali je imala podršku okoline. Njezina je želja bila da se stvori jedna platforma koja će biti podrška djevojkama ako se nađu u sličnim situacijama, pred neplaniranom trudnoćom. Tako se zakotrljala »mala gruda« - njezina želja koja se potom pretvorila u grupu nekolicine studenata koji su se okupili s istom namjerom i željom, a to je da se uključe u društvo, posebice na fakultetima, kako bi mlade osobe informirali o znanstvenim činjenicama koje se tiču prava na život.

Ekipa koja se skupila bila je raznovrsna. Bilo nas je 10-ak i to s različitih fakulteta: FER-a, Ekonomskog fakulteta, Pravnog fakulteta itd. To nam je bilo i veliko ohrabrenje jer smo, iako različitih usmjerenja, dijelili zajedničke vrijednosti, posebice pravo na život kao osnovno ljudsko pravo. Dolazimo iz različitih životnih prilika i ono što nas je također povezalo bila je aktivna ka-tolička vjera. Unatoč tome odlučili smo se za pristup koji neće prvotno naglašavati našu vjeru i njezinu retoriku, već vrijednosti koje su duboko utkane u katoličku vjeru i svakog čovjeka neovisno o vjeri.

Za pristup smo odlučili osvijestiti te vrijednosti kroz znanstvene činjenice koje razbijaju lažnu retoriku i nevaljane motive manipulirane tim istim činjenicama. Time otvaramo vrata da se našoj Udruzi pridruže i pripadnici različitih uvjerenja, svi koji vide život kao najveću vrijednost. Ono što sam naučio kroz svoj život jest to da svi duboko u sebi želimo biti otvoreni životu, neovisno o kulturi u kojoj živimo, i da time što sada pišem, a vi čitate, dijelimo jednu istu stvar, a to je da smo živi – zbog toga možemo dalje djelovati, disati, raditi i živjeti. Pravo na život je univerzalno pravo svakog čovjeka i to je ono što želimo osvijestiti svakome akademskom građaninu. Nakon intenzivnih radnih sastanaka složili smo se da je najbolji odgovor na potrebe koje smo uočili u akademskoj zajednici osnivanje Udruge kako bismo mogli djelovati ne samo kao grupa pojedinaca, već kao i pravni entitet koji zastupa vrijednosti, a ima oblikovane ciljeve i smjer kretanja.

Što se tiče mog osobnog angažmana, moram priznati da nisam očekivao ovakav slijed događaja. Na početku sam imao plan biti samo dio »radnog tima« te doprinositi kao vanjski suradnik Udruge, no kad je došlo vrijeme definiranja osoba za zastupanje i predstavljanje, tadašnji već manji broj studenata prepoznao je nešto što ja nisam za sebe te su me

imenovali predsjednikom Udruge. Iako sam smatrao da postoje kompetentnije osobe, odlučio sam se na iskorak u vjeri i nisam požalio jer je ovo jedinstven put koji ne bih mijenjao. Uvidio sam koliko je ovo polje veliko i da svaka osoba može dati velik doprinos oblikujući novu generaciju – generaciju za život.

Kroz Udrugu nastojimo pozitivnim pristupom osvijestiti stranu roditeljstva koja nije uvijek na prvu toliko vidljiva. Usudio bih se reći da je roditeljstvo lijepo, pozitivno te su istog stava i mladi roditelji s kojima smo dosad bili u kontaktu. U raspravama ćemo rijetko čuti o ljepoti novog života te onim posebnim trenucima koje roditelji imaju sa svojom djecom.

Mitovi s kojima se mladi susreću su brojni. Npr., fetus nije ljudsko biće, svaki mladi roditelj je socijalni slučaj, svako »neželjeno dijete« je zauvijek neželjeno, ne možeš završiti fakultet i odgajati dijete u isto vrijeme, moraš imati posao i stan da bi imao dijete...

Kako mladi često borave na internetu, u ovome smo trenutku najviše orijentirani upravo na društvene mreže. Dugo smo nastojali te uspjeti napraviti svoju web stranicu (szz-hr.org) kako bismo mogli biti još dostupni mladima. Aktivnosti su se dominantno bazirale na prikupljanju sadržaja za naše objave, od iščitavanja literature do razgovora i intervjua s mladim roditeljima. Održali smo i tribinu pod nazivom »Zašto (za) život?« te u budućnosti planiramo još više tribina na koje ćemo pozivati stručnjake različitih područja koji će upoznavati mlade ljude s činjenicama koje su vrlo jasno u korist prava na život.

U Studentskom centru i studentskim domovima dijelili smo letke o fazama razvoja čovjeka od začeca do rođenja te smo to iskoristili kao povod za razgovor sa studentima o njihovim stavovima o početku života, što bih istaknuo kao jedno vrlo pozitivno iskustvo. Ono što je zanimljivo jest to da bi oni svi voljeli imati svoje obitelji te da bi im uvelike olakšalo da znaju da se neće morati brinuti za egzistenciju. To vidim kao dobru odskočnu dasku za razvoj programa podrške mladim roditeljima te razvijanje strategije koja će olakšati, a ne otežati, studiranje i odgajanje djece istovremeno.

Mi kao pojedinci koji djelujemo u različitim područjima imali smo priliku razgovarati s osobama koje su, nažalost, imale to bolno iskustvo pobačaja te nas to dodatno motivira da nastavimo djelovati u ovome području. Pobačaj nikada nije rješenje, ali razumijem zbog čega ljudi vjeruju da će im to pomoći. I tu uvijek istaknem da je to laž i velika neistina. I garantiram da sve negativne misli koje u tome trenutku prolaze kroz glavu nestanu kad se roditelji čvrsto odluče za život. Velika je odgovornost na svakome pojedincu jer nikada ne znamo tko se nalazi oko nas ili ispred nas pa nekad samo jedna ohrabrujuća rečenica može pomoći. »Ti to možeš!«, »Bit ću uz tebe!«, »Sve će biti dobro...« To je područje u kojem želimo djelovati – jedan čovjek je slab, ali kada nas je više udruženih, to se može pretvoriti u revoluciju pozitivnih promjena u Hrvatskoj. Svjesni smo da postoje brojni studenti koji imaju ovo iskustvo te da postoje razne negativne posljedice te ih ohrabrujemo da nam se jave, da o tome razgovaraju. Tu smo za vas. Potičemo vas i da nam ispričate svoju priču kako bi oni koji se sada nalaze u istoj situaciji postupili drukčije.

Odluka za život bi trebala biti posve prirodna odluka. Ono što bismo mi voljeli za budućnost jest to da osobama nikako ne padne na pamet drukčije, da uopće ne postoji mogućnost reći NE životu, nego da okolnosti i uvjeti idu u korist mladim roditeljima. Mladi trebaju sigurnost, osjećaj i potvrdu da nisu sami u tome i da u svim okolnostima u kojima se nalaze mogu računati na pomoć, posebice kad je takva vrsta podrške izostala od strane najbližih. Koplja se uvijek nekako lome oko završetka fakulteta, nesigurnosti u buduću planiranu karijeru te hoće li biti dovoljno materijalnih i financijskih uvjeta kako bi se zadovoljili uvjeti za odgajanje djece bez velikih stresova.

Mitovi s kojima se mladi susreću su brojni. Npr., fetus nije ljudsko biće, svaki mladi roditelj je socijalni slučaj, svako »neželjeno dijete« je zauvijek neželjeno, ne možeš završiti fakultet i odgajati dijete u isto vrijeme, moraš imati posao i stan da bi imao dijete...

Postoje brojni mitovi koji su nastali na neosnovanim tvrdnjama te na neistinitim činjenicama pa retorika koja se koristi nekad ide u kontradiktornost. U ovome pomaže razgovor u kojem prihvaćamo različita stajališta te kroz pitanja, korak po korak, otkrivamo istinu. A to je upravo suprotno od svih ovih mitova. Mladi roditelj nije i ne mora biti socijalni slučaj. Fetus je ljudsko biće jer nosi gene i kromosome čovjeka. Dijete može biti neželjeno/neplanirano, ali to ne znači da ne može biti prihvaćeno. I na koncu konca – moguće je završiti fakultet te odgajati djecu. Nekad će se stvari posložiti i imat ćeš posao, a ako ga nemaš, netko uvijek može pomoći da se to promijeni. Sve ostalo su izazovi koje nastojimo nadvladati i uspješno riješiti.

Kroz dosadašnje iskustvo razgovora s mladim obiteljima s jednim ili više djece nepobitno je da podrška

okoline igra izuzetno veliku ulogu. Svi mladi parovi prolaze nekako slične, ako ne i iste prepreke. Često misle da nisu još spremni, sumnjaju u sebe kao dobrog oca ili kao dobru majku ili kao roditelje, razmišljaju i brinu se kako će omogućiti djetetu/djeci sigurnu budućnost. Tako je nastala rubrika »Ohrabrujuće priče« u kojoj mladi očevi i majke iznose svoja iskustva te načine nošenja s preprekama u vlastitu životu.

Očevi s kojima smo imali priliku porazgovarati iznosili su nam svoje strahove i koliko je njima značila podrška ostalih muškaraca u okolini, posebice njihovih prijatelja, kolega i uže obitelji. Većina je bila jako iskrena i na tome smo im izrazito zahvalni jer su nam u razgovorima pružili uvid u stvarnost kako bismo njihovim iskustvom pomogli nekome tko u ovome trenutku prolazi isti tijek misli. Otac je onaj koji pruža potporu majci, ali i otac treba potporu, istinsko ohrabrenje i svijest da se može obratiti jednoj konkretnoj udruzi u bilo kojem trenutku.

I momci i djevojke svjesni su barem okvirno što roditeljstvo donosi te ih ohrabruje i osnažuje kada imaju iza sebe nekoga tko vjeruje u njih, osobu koja vjeruje da se prepreke mogu uspješno prijeći i da je većina problema trenutačna. Sve počinje od jedne misli, a to je da je u utrobi majke novi život za koji su jednako odgovorni. I kada preusmjere fokus sa svojih strahova na život koji je započeo, ulaže se ista količina energije, ali na pozitivan i konstruktivan način. Kao i inače u životu, lakše je kad se rješava prepreka po prepreka.

Svaka osoba koja je imala iskustvo vođenja i pokretanja novih projekata svjesna je da mi možemo krenuti u jednome smjeru, a zatim nam se mogu otvoriti vrata za koja nismo ni očekivali da će nam se otvoriti. Imamo puno planova, puno nam je toga stavljeno na »stand by«, ali ono što znamo jest to da ćemo nastojati organizirati tribine, okrugle stolove i rasprave kako bismo potaknuli mlade, ali i širu javnost, da razmišljaju o temama prava na život, o podršci i potpori mladima, o razvijanju programa koji će poticati i olakšavati život mladim ljudima...

Želimo se širiti i djelovati na što je više područja moguće, no za to nam je potrebno još osoba, dodatnih parova ruku, nogu i srca koja žele izgarati na ovome polju. Možda su to tvoje ruke, tebe koji/koja ovo čitaš... Ohrabrujem te da nam se javiš. Možda misliš da je to što možeš dati malo ili da se ne vrijedi javiti jer ne možeš dati puno – ali te podsjećam da su to tvoje dvije ribice i kora kruha. A svjesni smo i znamo što se dalje dogodilo u evanđelju. Na tebi i meni je da iskoračimo u vjeri, da budemo odgovorni u malome, a dalje će On slagati.

Kontakti udruge »Studenti za život« su sljedeći.

Tel: 099 849 6848 (Ivan).

Email: ivan.dordic@szz-hr.org, studentizazivot@gmail.com.

S radom Udruge možete se upoznati i preko njihove web stranice szz-hr.org, ali i preko njihovih Facebook i Instagram profila.

Pomoću ovog **QR koda** pročitajte hrabro i poticajno **svjedočanstvo Matee Rautek**, majke studentice i suosnivačice udruge »Studenti za život«

NAŠI PROGRAMI

Tim za trudnice *Nisi sama* (2. dio)

Piše: Dijana Brozović,
voditeljica tima za trudnice *Nisi sama*

U prošlom broju započeli smo s predstavljanjem našeg Tima za trudnice »Nisi sama« koji vodi članica naše Udruge Dijana Brozović. Istaknula je kako ju je Gospodin godinama pripremao za zahtjevnu ulogu voditeljice tima koji je uvelike potreban da bi trudnice u potrebi odvratilo od pobačaja, a u nastavku navodi kako njezin tim konkretno pomaže trudnicama.

Svaki susret sa svakom trudnicom mi je poseban. Svaka dolazi s nekom drukčijom životnom pričom. Većina trudnica koje nam se jave iza sebe imaju težak i mukotrpan put koji su prošle, ali plamen nade i dalje tinja u njihovom srcu i traže pomoć pa se sve na neki način urežu u pamćenje. Ipak, najviše me se dojmio moj prvi samostalni susret s jednom obitelji koja je razmišljala o pobačaju. Kao i svaki put dotad, na razgovor sam išla najčešće s Antom Čalikušićem, predsjednikom Udruge, ili nekim drugim članom Udruge, ali nikada sama. Ante je trebao i ovaj put ići sa mnom, ali se razbolio i nije mogao, a s obzirom da je majka teško pristala na razgovor, to je značilo da ću ili otići sama ili će majka otići pobačiti. Odlučila sam otići do nje i razgovarati.

Sjećam se da sam se vozila busom do nje te snažno i usrdno molila Gospodinu da bude sa mnom i vodi taj razgovor. Mislim da mi molitva nikad nije bila tako snažno vapajuća kao tada. Iako sam se bojala da ne kažem nešto krivo i da ja to neću moći, ipak je Gospodin u mom srcu vidio moju želju da pokušam i pomognem. Dok sam stajala ispred vrata njezine kuće i čekala da otvori, Gospodin mi je podario velik mir i ljubav za tu majku. Podario mi je svijest da je sve to Njegovo djelo i da će On tražiti način da dotakne srce te majke. Tad sam bila sigurna da ta odgovornost nije na meni i da ja kao Dijana ne mogu apsolutno ništa učiniti bez Njegove milosti i snage.

Nakon dugog razgovora i iznimno teške životne situacije majke koja je imala veliku ranu odbačenosti od svojih bližnjih, ali i ranu već ranije učinjenoga pobačaja, obitelj je odlučila zadržati dijete. Prihvatili su dar života i na njihovim sam licima vidjela radost i olakšanje, kao da je ogroman teret pao s njihovih leđa. Taj razgovor nikada neću zaboraviti, a osobito onu radost kad se dijete rodilo, kad sam ga primila u naručje i prisjećala se što bi bilo da sam podlegla svojim strahovima. Bi li to dijete živjelo? Možda i bi. Gospodin bi našao drugi način, poslao druge ljude, ali što ako bi se i drugi tako ponijeli? Bi li imali priliku biti bogatiji za jedan tako predivan i poseban život, bi li itko mogao osjetiti tu neopisivu ljubav i radost toga djeteta, kao što sam ja osjetila dok sam ga držala u naručju? Nema veće radosti od toga i Gospodinu sam svim srcem zahvalna na ovoj prilici da služim najmanjima i na svakoj trudnici koju nam stavlja na put.

Trudnicama nastojimo omogućiti jednu cjelovitu pomoć: moralnu, duhovnu i materijalnu. Konkretno pomažemo tako da svakoj majci omogućimo ono što joj je potrebno kako bi ona i dijete imali dostojanstven život.

Tim za trudnice »Nisi sama« funkcionira tako da uvijek tražimo nove načine i smišljamo nove ideje kako bismo majkama osigurali sve što im je potrebno i kako bi one živjele dostojanstven život. Tim za trudnice sastoji se od brojnih ljudi koji se odlučuju pomagati majkama, tako da neki volontiraju i prevoze majkama određene stvari autom ili kombijem (pele-ne, odjeću, potrepštine za djecu pa čak i kućanski namještaj). Neki se pak stavljaju na raspolaganje za financijsko savjetovanje, a imamo i volontere koji su spremni čuvati djecu (dadilje), psihologe, svećenike, odvjetnike, ginekologe itd. Brojni se ljudi uključuju i volontiraju za obitelji i majke u potrebi.

Trudnicama nastojimo omogućiti jednu cjelovitu pomoć: moralnu (razgovorima, savjetima, svjedočanstvima, iskustvom itd.), duhovnu (ukoliko traže primanje sakramenata ili razgovor sa svećenikom itd.) i materijalnu. Konkretno pomažemo tako da svakoj majci omogućimo ono što joj je potrebno kako bi ona i dijete imali dostojanstven život. Imali smo situaciju kad smo nekim majkama krečili, čistili, uklanjali vlagu i uređivali stanove kako bi u njima mogle živjeti. Također, kao što sam već spomenula, pomažemo pelenama, vlažnim maramicama, svom opremom za dijete (krevetić, kolica, odjeća itd.). Oprema majke za odlazak u rodilište, omogućujemo im poklon bonove za hranu, plaćamo staniarinu i režije ovisno o potrebi, plaćamo vrtić za djecu i školovanje kako bi se majci dugoročno pomoglo i kako bi se kasnije mogla lakše zaposliti, a nekima smo omogućili i ogrijev za zimu. Jednoj majci smo platili i priključak vode za kuću koju posjeduju njezini roditelji u okolici Zagreba, kako bi mogla otići tamo živjeti.

Različiti su načini na koje pomažemo i želimo se što više prilagoditi potrebama trudnice koja nam dolazi. Dosad smo pomogli mnogim trudnicama koje su razmišljale o pobačaju, ali i obiteljima i samohranim majkama koje su se našle u teškoj financijskoj situaciji. Teško je govoriti o nekome konkretnom broju, jer se ta brojka iz dana u dan mijenja. Nekima pomažemo konstantno, nekima povremeno, nekima jednokratno, ovisno o njihovoj situaciji. Ono što sa sigurnošću mogu reći jest to da smo kroz Udrugu pomogli više od sto trudnica i obitelji diljem Hrvatske, ali ponavljam – brojka se mijenja, jer nam se svakodnevno javljaju nove majke i obitelji koje traže pomoć i kojima zahvaljujući donacijama divnih ljudi, naših dobročinitelja, uspijevamo pomoći.

Nakon što trudnica rodi dijete, mi smo joj i dalje tu na raspolaganju oko svega što joj je potrebno. U rodilište joj donosimo stvari, ukoliko joj je nešto potrebno, dođemo joj u posjet (trenutno to, nažalost, nije moguće). Često kad majka izlazi iz bolnice, zajedno s volonterima je dočekam pa vozimo nju i dijete kući. Prvih dana smo osobito na raspolaganju kako bi se majka mogla i odmoriti. A kad se dijete rodi, okolina koja je na početku trudnoće tu majku odbacivala, tad se ponaša kao da se to nikada nije dogodilo. Svi se vesele i raduju dolasku malog čuda i sve polako dolazi na svoje mjesto. Ta preobrazba, i na neki način kakanje tih ljudi koji su majku nagovarali na pobačaj, je očita. U tim trenucima, koji znaju biti jako emotivni, ljudi postaju svjesni da toga djeteta ne bi bilo da majka nije donijela hrabru odluku za život. Tako da se tada i oni žele više uključiti i pomoći majci.

No samim time naša pomoć ne prestaje. Štoviše, ona se nastavlja dokle god je majci to potrebno, odnosno, dok se majka ili obitelj ne osamostali. Cilj nam je dugoročno pomoći, traženjem posla ili dodatnim školovanjem. Kao što vidite, čitava pomoć traje dugi period tako da smo često u kontaktu. One dijele s nama svoje poteškoće, ranjivosti, slabosti, ali i sve svoje snove, radosti, želje i upravo nas to zbližava i povezuje. Ne boje se pred nama skinuti sve maske i biti upravo onakve kakve jesu bez zadržke. Naravno, sve se ovo čini idealno. Nije uvijek sve tako lako, bude i težih situacija: majki koje teško steknu povjerenje, koje imaju neka druga očekivanja, koje na neki način manipuliraju ili se koriste i lažima, koje se ne žele osamostaliti pa moramo biti čvrsti i gledati ono što je najbolje za njih, ali upravo zahvaljujući tome što mnogo vremena provodimo zajedno u razgovorima, sve se to brzo i lako otkrije pa se onda pokaju, bude im žao i nastavimo dalje s promjenama koje dogovorimo.

Kad ugledaju svoje dijete nakon rođenja, majke su iznimno emotivne. Često plaču od radosti što u svojem naručju drže to jedno predivno, nevino, malo biće. U njihovim se očima vidi sjaj i silna ljubav prema djetetu. Majka izgleda kao da joj više ništa nije nemoguće, da bi sada dala i svoj život za to malo čudo. Ti trenutci su mi nekako najdraži, jer u tim trenucima sve naše borbe i sve borbe te majke dobivaju svoj smisao i pobjedu, jer je rođeno dijete koje će možda

jednoga dana nastaviti naše borbe i biti još ustrajnije, hrabrije i odvažnije u ovoj izgradnji kulture života. Nakon rođenja djeteta majke dobivaju dodatnu, veću motivaciju da se bore, da završe školu, da rade, da ostvare svoje želje, jer dijete im bude pokretač i poticaj da ne stoje na istome mjestu, već da same pruže djetetu sve ono što mu je potrebno.

Mogu reći da je meni osobno rad u Timu za trudnice mnogo pomogao, u smislu da sam naučila konstantno uzdati se u Božju pomoć, oslanjati se na Njegove snage, jer sve što radim zasigurno bi propalo kad bih išla svojim slabim snagama, a vrlo vjerojatno bih već i odustala od svega ovoga. Rad u Timu za trudnice je iznimno iscrpljujuć i, Bogu hvala, ne ostavlja puno prostora za lijenost i uzaludno trošenje vremena, tako da bez Gospodina, bez molitve, bez euharistije i redovite ispovijedi ne bih zasigurno imala snage nastaviti i svakodnevno biti na raspolaganju majkama u potrebi. I to se vidi ako nekada odem na neki razgovor bez molitve i oslanjanja na Gospodina. Taj razgovor bude suhoparan, ja budem umorna i nemam snage za dublji razgovor. Ono što me Tim za trudnice još naučio jedna je vrlo važna lekcija koju nama u zajednici duhovnik često govori, a to je umirati sebi, svojim prohtjevima, u smislu da, kada mi se nešto ne da, kažem: »Gospodine, to je Tebi za ljubav. Ovo činim za Tebe, iako mi se ne da.« I tada Gospodin to obilno blagoslovi i daje mi sve što je potrebno, osobito radost i ljubav za to što trebam napraviti. Dobila sam i milost da mogu zaplakati, radovati se i suosjećati s osobama koje mi dolaze, s kojima razgovaram. Tim za trudnice uči me i jednostavnosti i poniznosti, jer kad vidiš osmijeh djece, njihovu ljubav i jednostavnost, majke i djecu kojima nije važna markirana odjeća, shvatiš da uopće nije važno materijalno i koliko čega imaš, već da je važno koga imaš.

Svakoj trudnici koja čita ovaj tekst poručila bih da se ne boji odabrati život, da se ne boji zauzeti se hrabro i odvažno za čedo koje nosi, za to malo srce koje kuca pod njenim srcem, jer sam sigurna da nikada neće požaliti što je odabrala život,

dok se s druge strane majke koje su podlegle tome pritisku i pobacile svoje dijete kad-tad pokaju i požale. Također, želim da svaka majka zna da nije sama, da ima ljudi koji joj žele pomoći, koji su uz nju i da nam se slobodno može javiti za bilo kakvu vrstu pomoći. Za kraj bih htjela podijeliti svjedočanstvo jedne starije gospođe koja je rekla da ima šestero djece i koju su svi nagovarali na pobačaj kad je ostala trudna sa šestim djetetom. Međutim, ona je prešutjela trudnoću i odlučila zadržati dijete, a nakon nekog je vremena svima rekla da je zadržala dijete. Svi su je osuđivali, a osobito njezin muž. A sada, kad je već u godinama i teško pokretna, upravo je to dijete koje je trebalo biti pobaceno čitavo vrijeme uz nju i pomaže joj.

Dijana s malenom Antonijom, djevojčicom spašenom od pobačaja

Prošle smo godine otvorili novi Centar za život u Zagrebu u kojem djeluje **Tim za trudnice »Nisi sama«**. Više o našem novom prostoru, ali i samome Timu za trudnice, pogledajte u snimci 2. webinaru »Snažni i postojani« koji smo snimili u listopadu prošle godine pomoću ovog QR koda.

POSTABORTIVNI SINDROM

Milost je što postoje programi za iscjeljenje rana pobačaja

Piše: Jelena Burazin,
prof. psiholog i psihoterapeut

Svjedoci smo da je predmet spoticanja u mnogim znanstvenim radovima, na tribinama, portalima, kao i u društvu – pobačaj. Rezultati istraživanja o posljedicama pobačaja baš su, kao i klima u društvu, izrazito podijeljeni, krajnje suprotstavljeni, interpretirani u skladu s moralnim vrijednostima i političkim stavovima istraživača. Zbog toga, ali i zbog ograničenosti istraživačkih metoda, nije moguća generalizacija dobivenih rezultata na širu populaciju ili donošenje snažnih zaključaka o ovoj temi.

Američko udruženje psihologa izvještava da pobačaj ne uzrokuje poteškoće u psihičkom zdravlju žena koje su abortirale. Ipak, spominju da se u 17 % slučajeva javljaju negativne emocije (krivnja, sram). Suprotno takvim nalazima postoje studije koje rezultate interpretiraju sasvim drugačije: 44 % žena pati od psihičkih poremećaja, 36 % ima poremećaje sa snom, 31 % žali zbog odluke o pobačaju, a kod njih 11 % propisano je psihološko liječenje. Neovisno o rezultatima istraživanja, činjenica je da se brojni psiholozi, psihoterapeuti, svećenici, psihijatri i liječnici nerijetko susreću sa ženama koje pate zbog učinjena pobačaja.

Iako su termin »postabortivni sindrom« (skraćeno PAS) prvi put upotrijebili Anne Speckhard i Vincent Rue 1992. godine, ne nalazimo ga kao dijagnozu u psihijatrijskom priručniku za dijagnostičku statistiku DSM-5 kao skup uvijek istih povezanih simptoma koji se pojavljuju kod bilo koje osobe koja je učinila pobačaj, niti se u psihološkoj literaturi može naći na termin kao takav, jer žene koje pate zbog pobačaja kreiraju razne simptome koji ukazuju na psihijatrijske poremećaje. One nerijetko dobiju neku psihijatrijsku dijagnozu, uzimaju terapiju, odlaze na liječenje, a ni one same ni stručnjaci ne povezuju te simptome s izborom koji su napravile i teško je utvrditi da su se simptomi pojavili kao posljedica odluke o pobačaju.

Brojni su simptomi PAS-a koje sam često susretala kod svojih klijentica: ponavljajuća nametljiva i uznemiravajuća sjećanja na traumatski događaj koja se pojavljuju bez kontrole (sjećanje na postupak pobačaja, osoblje bolnice, bolnički krevet na kojem su ležale, injekcije, lica osoba koje su ih pratile...), ponavljajući i uznemirujući snovi u kojima je afekt i(li) sadržaj sna povezan s traumatskim događajem (sjećanje na medicinsku sestru koja je dala pilulu i posudu u koju mora izbaciti plod, kosturi beba...), prisutna tjeskoba ili anksioznost koja se očituje kao psihičko stanje napetosti i nemira te psihosomatska

reakcija (vrtoglavica, lupanje srca, želučane smetnje, glavobolje itd.), nastojanje da se izbjegavaju podražaji koji su povezani s pobačajem te često udaljšavanje od ljudi koje percipiraju kao one koji su doprinijeli takvoj odluci, česta negativna promjene kognicije i raspoloženja – ustrajanje u stanju negativnih emocija (npr., strah, ljutnja, sram, krivnja), trajni osjećaj odvojenosti i otuđenosti od drugih, trajna nemogućnost doživljavanja pozitivnih emocija kao da se kod žene sve ugasilo (kao da je ona umrla, a ne samo dijete), hladnoća i ravnodušnost kod većine stvari (istraživanja pokazuju da odnosi pucaju, brakovi se raspadaju, a često se gubi i spolni nagon), nesanica i gubitak apetita ili povećani apetit, neke od žena posebnu patnju doživljavaju oko godišnjice pobačaja ili oko datuma kad se pobačeno dijete trebalo roditi.

Neovisno o rezultatima istraživanja, činjenica je da se brojni psiholozi, psihoterapeuti, svećenici, psihijatri i liječnici nerijetko susreću sa ženama koje pate zbog učinjena pobačaja.

U Sigurnoj kući u koju dolaze žene žrtve obiteljskog nasilja, nailazila sam na žene koje su patile zbog različitih psihičkih smetnji. Navodile bi svoje dijagnoze poput bipolarnoga poremećaja, psihoze, anksiozno depresivnoga poremećaja. Žene su govorile o različitim simptomima, suicidalnim mislima, nesanici, anksioznosti, redovito bi bile pod nadzorom psihijataru i uzimale bi terapiju. Jedna od njih bila je dugo hospitalizirana u psihijatrijskoj ustanovi. Prema liječničkim nalazima i tretmanima na koje je upućivana, nije bilo spomena o pobačaju niti povezivanja njena psihičkog stanja s tom odlukom. Postupno se otvorila i počela govoriti o pobačaju te se vrlo jasno moglo zaključiti da su njene poteškoće posljedica izbora koji su ona i mladić napravili smatrajući da se neće moći nositi s djetetom koje je imalo, prema prenatalnim testovima, veliku vjerojatnost za Downov sindrom, a koje su pobacili u petom mjesecu trudnoće. Ona je uvijek o pobačaju govorila kao o logičnom izboru, ali je isticala i silnu ljutnju na Boga »koji je uzeo dijete«, na liječnike koji su to dijagnosticirali (i savetovali pobačaj), obitelj koja ju je na to poticala...

U Sigurnoj kući upoznala sam i korisnicu koja je pobacila sa suprugom svoje peto dijete. Uvijek je navo-

dila racionalno objašnjenje za pobačaj (rat, mužev alkoholizam, ona je kao medicinska sestra skrbila o cijeloj obitelji) i kao da je njoj to bilo sve posloženo i prihvatljivo. Sve dok ne bi bila u frustraciji zbog banalne svađe u Sigurnoj kući, sukoba sa svojom djecom, i tada bi redovito imala ispade bijesa, vikala bi na svakoga tko bi joj se našao na putu. Imala je dijagnozu psihoze i uzimala je više od deset godina farmako terapiju. Isticala je svoju vjeru i često je spominjala da sa svećenicima priča o pobačaju i ispovijedala je taj grijeh, ali sebi nikako nije mogla oprostiti.

Te su žene bile u lošem stanju osobito kad bi u Sigurnu kuću došle trudnice ili žene s malom djecom. One bi izražavale netrpeljivost, imale su ispade bijesa izražene kroz verbalnu ili fizičku agresiju prema drugim ljudima ili stvarima, ili bi se povlačile u sebe. Kod njih je bila prisutna silna patnja, tuga, krivnja... Primjećivala sam da te žene u svojoj sadašnjosti ne pronalaze način da budu sretne, ispunjene, zbog činjenice da su učinile pobačaj. Ovi primjeri jasno pokazuju kako žene koje pate dobiju neku drugu psihijatrijsku dijagnozu, a ne PAS, a kod njih dominiraju simptomi PAS-a.

Postoje brojna svjedočanstva žena da unatoč prividu normalnog funkcioniranja u životu i dvadeset godina nakon odluke o pobačaju ne spavaju, osjećaju krivnju, tugu i duboku bol, osjećaju silnu zabrinutost za djecu koju su kasnije rodile, patološki se vežu za živu djecu. Imaju problema s konzumiranjem alkohola ili droga da bi na taj način izašle na kraj s bolnim sjećanjima na pobačaj. Kako bi smanjile svoju bol, žene se često nastoje iskupiti nekim dobrim djelima zbog učinjena pobačaja. Pomažu financijski *pro-life* inicijativama, mole ispred bolnica, trude se nakon pobačaja roditi dijete ili postati istaknute *pro-life* aktivistice. U istraživanjima provedenim među ženama koje su doživjele komplikacije nakon pobačaja, zabilježeno je da preko 90 % ispitanica kaže da prethodno nisu dobile dovoljno informacija kako bi na temelju njih donijele odluku. Preko 80 % njih kaže da vrlo vjerojatno ne bi pobacile da ih na to nije tako snažno poticala okolina.

Neovisno o postojanju dijagnoze, neovisno o dominantnom uvjerenju u javnosti, takve žene traže i trebaju odgovarajuću skrb. U radu s njima cilj psihologa i psihoterapije jest pomoći im da unatoč svom izboru o pobačaju uspiju pronaći način da zadovoljavaju svoje psihičke potrebe i pronalaze put do smisla života i sreće. Mentalno zdravlje žene obuhvaća njene odnose, procese u njoj samoj, načine na koje ona dolazi do sebe i svojih izbora. Stručnjaci za mentalno zdravlje moraju biti bolje osposobljeni za pomoć ženama koje se bore sa suočavanjem s neželjenom trudnoćom, kao i posljedicama pobačaja, kako rizici i dugoročne nuspojave pobačaja ne bi ostale skrivene i prigušene, što često biva slučaj. Samo psiholog ili psihijatar ne može pomoći ženama koje su pobacile svoje dijete te osjećaju bol i rane zbog takve odluke. Iskustvo pokazuje da ženama vjernicama jedino može pomoći vjera u Božje oprostjenje i ljubav.

Žene i muškarci zaslužuju mnogo više od prava na pobačaj. Žene i muškarci zaslužuju informacije koji će ih osvijestiti da su oni ti koji mogu učiniti od svoga života remek-djelo.

Milost je što se u Hrvatskoj provodi program Oprostom oslobođene namijenjen ženama koje su prošle iskustvo namjernoga ili spontanoga pobačaja. Ranjene se žene kroz proučavanje biblijskih tekstova susreću sa svojim iskustvom pobačaja (spontanog ili namjernog), stanjima i emocijama koje se javljaju odmah ili poslije dugo vremena (poricanje, olakšanje, strah, ljutnja, depresija), paralelno se upoznavajući s velikom Božjom ljubavi i milosrđem. Nakon sakramenta pomirenja, a i bolesničkoga pomazanja, davanja imena svome djetetu, žene koje su prošle kroz program svjedoče o velikoj promjeni koju su doživjele, miru koji je ušao u njihovo srce i radosti koju su ponovno pronašle, zahvaljujući pomirenju s Bogom, svojim djetetom, osobama koje su na razne načine sudjelovale u odluci o pobačaju i u konačnici pomirenju sa samom sobom i oprostom sebi. Nastoji se posvijestiti da neovisno o životnoj situaciji koju je proživjela, ona je vrijedna poštovanja, dostojanstvena i ljubljena. Ženina rana postupno zacjeljuje, a ožiljak postaje manje bolan.

Važno je da svatko od nas bude svjestan da je Božji zakon zapisan u svakome ljudskom srcu i da kršenje toga zakona u ljudima stvara nemir i frustracije koje bole. Bole žene, ali bole i muškarce – očeve te pobačene djece, koje također možemo susresti u savjetovalištima i u ispovjedaonicama s gotovo istim simptomima kao žene koje su učinile pobačaj: krivnja, tuga, nesanica... Ne uspijevaju održavati odnos s partnericom, odnosi s ostalim važnim ljudima su im narušeni. Jasno je da je i njima potrebna psihološka i duhovna pomoć i zato je dragocjeno što se u Hrvatskoj započeo provoditi i program za muškarce. Svi ljudi imaju genetski urođenu psihičku potrebu za slobodom, svi se žele osjećati slobodni u odlučivanju, ali glavna premisa i u suvremenoj psihologiji, kao i u Svetome pismu, jest da načinom kojim zadovoljavamo svoju potrebu za slobodom ne ugrožavamo tuđu potrebu za slobodom. Potrebno je da žena osvijesti da je »na slobodu pozvana«, na slobodu koja će je voditi k miru i ispunjenju, slobodu koja će je voditi ususret supružniku s kojim će se osjećati dragocjena, vrijedna i sretna. Slobodna od konceptivnog stila života i slobodna od života s vrlo malo prave ljubavi i ispunjenja. Žene i muškarci zaslužuju mnogo više od prava na pobačaj. Žene i muškarci zaslužuju informacije koji će ih osvijestiti da su oni ti koji mogu učiniti od svoga života remek-djelo, na što nas poziva sv. Ivan Pavao II. To je izbor koji želimo za ženu i muškarca.

Mnoge žene godinama pa i desetljećima nose ranu pobačaja. Pomoću ovog QR koda pročitatte **svjedočanstvo Jasminke Bogoević** koja je tu ranu nosila čak 30 godina, sve dok nije prošla program *Oprostom oslobođene*.

INTERVJU

Rebecca Kiessling: Zakon me zaštitio da ne budem pobačena

Razgovor vodio: Krunoslav Puškar

Rebecca Kiessling je supruga i majka petero djece, odvjetnica i međunarodna pro-life govornica. Odmalena je znala da je posvojena, no kad je saznala da je začeta silovanjem, preokrenuo joj se čitav pogled na svijet. Tad je spoznala kako je njezina životna misija biti glas nerođenih koji su u istoj situaciji kao što je bila i ona i zaštititi ih.

Promovirate otvorenost životu i posvajanju od 1995. godine, otkada govorite za razne *pro-life* udruge i organizacije diljem svijeta. Što je bilo okidač da postanete *pro-life* aktivistica? Kako ste razmišljali o ljudskom pravu na život prije 1995. godine?

Postala sam *pro-life* aktivistica zbog svoje životne priče i zbog zahvalnosti prema drugima koji su zaštitili moj život i dali mi mogućnost da se rodim, a tu mogućnost želim i drugima. Kad sam imala 14 godina, godinu dana nakon što je moj djed umro, moja mi je baka rekla kako je njezin suprug želio da pobaci moju tetu. Rekla mi je kako ga više nije voljela nakon toga. Plaćući se pitala: »Kako bi to netko mogao učiniti? Kako bi netko mogao ubiti svoje dijete?« Kasnije sam saznala da je dvije godine ranije kći moje tete napravila pobačaj i pobacila prvo praunuče moje bake. Moja se sestrina odlučila za smrt svoga djeteta, a nje same ne bi bilo da se moja baka nije odlučila za život njezine majke. Moja je obitelj židovskoga podrijetla s juga Poljske. Moji pradjedovi i prabake ubijeni su u holokaustu. Tako sam već u maloj dobi saznala da u svijetu postoji mržnja i da postoje ljudi koji su kadri ubiti druge, nevine ljude. Oduvijek sam se pitala kakvi to ljudi mogu dopustiti da se dogodi zlo i da nitko ne podigne svoj glas protiv njega.

Kako ste saznali da ste začeti silovanjem? Kako ste se osjećali zbog toga? Kako je izgledao susret s Vašom biološkom majkom? Kakav je bio njezin stav prema pobačaju tijekom života?

Saznala sam da sam začeta silovanjem s 18 godina pomoću dokumenata koje sam dobila preko suda. Bila sam potpuno shrvana. Odmah sam shvatila kako su se sve one stvari koje su ljudi govorili o pobačaju u slučaju silovanja sada odnosile i na moj život. Osjećala sam se obezvrijeđeno i kako društvo prstom upire u mene. Međutim, znala sam da imam svoju vrijednost i da zaslužujem živjeti. Počela sam se boriti za svoje pravo na život. Imala sam 19 godina kad sam susrela svoju biološku majku i čula užasne detalje. Premda je bila presretna što me je upoznala,

rekla mi je kako bi me sigurno pobacila da je pobačaj bio legalan. Štoviše, bila je otišla u nekoliko klinika za pobačaje i ja sam umalo ubijena, no odustala je bojeći se za vlastitu sigurnost i zbog činjenice da je pobačaj u to vrijeme bio ilegalan. Bila je *pro-choice* (engl. »za izbor«) kad smo se srele i rekla mi je kako je trebalo biti njezino pravo da me pobaci. Šest godina kasnije promijenila je svoje mišljenje o pobačaju i sada, nekoliko desetljeća kasnije, obje smo Bogu zahvalne što smo bile zaštićene od pobačaja. Sad sam joj blagoslov i dana sam joj na njezino iscjeljenje.

Imala sam 19 godina kad sam susrela svoju biološku majku i čula užasne detalje. Premda je bila presretna što me je upoznala, rekla mi je kako bi me sigurno pobacila da je pobačaj bio legalan.

Jeste li upoznali Vašeg biološkog oca? U kakvom ste odnosu danas?

Ne, nisam još upoznala svog oca, premda znam tko je on. Upoznala sam svoga polubrata i on mi je sam rekao kako je njegov otac nasilan i kako mi ne preporučuje upoznavanje. Ako ne prije, znam da ću ga zasigurno vidjeti na njegovu pogrebu.

Kakav je trenutna situacija s pobačajem u SAD-u? U kojim je savezним državama on dozvoljen, a u kojima je zaštićen život?

Pobačaj je i dalje legalan u SAD-u u svakoj državi zbog Vrhovnoga suda koji je to dopustio preko slučaja *Roe protiv Wadea* iz 1973. Međutim, zbog sve veće svijesti o štetnosti pobačaja, sigurna sam da će doći vrijeme kad će se taj zakon ukinuti, a donijeti zakon koji štiti život.

Rebecca Kiessling i Matej Arzenšek kao govornici tijekom 2. međunarodne konferencije za život 2019. godine

Imate velik politički utjecaj kojim ste uspjeli promijeniti mišljenje o pobačaju mnogih političara i zakonodavaca diljem SAD-a, Kanade i Europe. Kako ste u tome uspjeli? Kako promijeniti srca onih koji dopuštaju pobačaj u slučaju silovanja, čime, zapravo, širom otvaraju vrata i drugim razlozima za pobačaj?

Politički sam aktivna već 26 godina, otkako sam postala *pro-life* govornica i odvjetnica. Zbog toga su mi se otvorile mnoge mogućnosti i vrata. Držim govore na političkim događajima, a sudjelovala sam i u nekoliko dokumentarnih filmova. Mislim da je najvažnija stvar koju možete učiniti kako biste promijenili srca i mišljenja ta da govorite! Važno je da tada iznosite stvarna svjedočanstva jer ona mogu prodrijeti u srca ljudi na način na koji argumenti i statistike ne mogu.

Osnovali ste neprofitnu organizaciju »Save The 1« kojom pomažete trudnim ženama žrtvama silovanja, ali i samoj djeci začetoj silovanjem. Kako je ona organizirana i što sve ona može ponuditi? Zašto naziv »Save The 1«?

Osnovala sam organizaciju koju bi svaka žena koja je bila silovana i svako dijete začeto silovanjem moglo smatrati svojom. Danas je dio te organizacije preko 1000 osoba koje su začete silovanjem ili su zatrudnjele nakon silovanja. Sama se organizacija sastoji od privatnih grupa potpore, a diljem svijeta organizirana je prema državnim pa i regionalnim grupama pomoću kojih se mogu okupiti pojedinci i zajedno djelovati.

Ime organizacije »Save The 1« (engl. »Spasi onu jednu«) dolazi iz prispodobе o izgubljenoj ovci u kojoj je Isus rekao: »Pazite da ne prezrete ni jednog od ovih najmanjih...« (Mt 18, 10).

Članovi moje organizacije su upravo prezreni i naziva

ih se svakakvim imenima poput: »zlo sjeme«, »dijete-kazna«, »demoniski okot«, »užasan podsjetnik«, »monstrumovo dijete«, »trofej nakon silovanja«, »silovateljevo dijete«, »parazit« itd. Rijetko ćete čuti naziv »dijete žrtve silovanja«, a to je ono što ja jesam.

Mi smo među prvima na listi za odstrel pa nas se stoga i prezire. Mi također branimo sve druge takozvane teške slučajeve kojima prijeti pobačaj i koji su također prezreni, a to su oni slučajevi s otkrivenim malformacijama djeteta u majčinoj utrobi.

Odgojeni ste kao Židovka, a u svojim 20-ima ste se obratili na kršćanstvo. Što je bilo poticaj Vašem obraćenju? Koliko Vam je bitna vjera u ovome čime se bavite?

Postala sam kršćankom kad je jednom netko podijelio sa mnom svoju vjeru u Boga, a ja sam shvatila da je to istina. To je tako jednostavno. Katkad je potrebno samo posvjedočiti svoju vjeru. Sama mi vjera daje temelj na kojem se suočavam sa svojom teškom istinom. Zbog nje danas znam da me je Bog stvorio na svoju sliku i za posebnu svrhu, a to je da živim, a ne da budem pobačena.

Godine 2019. gostovali ste na našoj 2. međunarodnoj konferenciji »Život, dakle, biraj!« u Zagrebu. Što Vam je bilo zanimljivo na samoj konferenciji? Kakav je utisak na Vas ostavila Hrvatska?

Oduševili su me *pro-life* aktivisti u Hrvatskoj. Izgradili ste sjajnu *pro-life* mrežu u tako kratkom vremenu i smatram kako imate mnogo toga što biste mogli naučiti *pro-life* aktiviste u SAD-u koji su zapravo vrlo malo učinili u posljednjih 50 godina. Nama je trebalo mnogo vremena da dođemo do onamo kuda ste vi uspjeli doći u samo nekoliko godina.

Rebecca Kiessling je svjetski poznata *pro-life* govornica koja svojom pričom nadahnjuje ljude diljem svijeta da se zauzmu za život u svim situacijama. Svoje je potresno svjedočanstvo ispričala i u dokumentarcu 40 koji možete pogledati pomoću ovog QR koda.

LJEKARNIKOV KUTAK

Priziv savjesti i život nakon njega

Piše: Luka Tripalo,
mag. pharm.

Priziv savjesti – slon u oficini¹

Kad se u javnosti govori o prizivu savjesti, nitko i ne pomišlja na nas ljekarnike – najčešće su u žarištu ginekolozi. Ipak, nije tomu kriva sama javnost. O prizivu savjesti u našim se stručnim krugovima uglavnom šuti ili se govori tek potihom i na brzinu. O njemu se neće predavati na fakultetu ni raspravljati u znanstvenim radovima, a i u propisima će biti tek mutno određen, zbog čega će biti još i mutnije ostvaren u praksi. Metaforički rečeno, problem s ljekarničkim prizivom savjesti slon je u našoj oficini: svi smo svjesni da postoji, ali većini je lakše pretvarati se ne samo da toga slona nema, nego ni da u životu nikada nije vidjela slona.

Ljekarnički priziv savjesti uglavnom se, kao i liječnički, dotiče ginekologije – izdavanja oralne kontracepcije (tzv. *kontracepcijske pilule*) i hitne oralne kontracepcije (tzv. *pilula za dan poslije*). Dok prva, s jedne strane, služi liječenju niza ginekoloških i drugih medicinskih stanja, a s druge strane kontinuiranom sprječavanju začeca, potonja je usmjerena samo na sprječavanje začeca nakon nezaštićena spolnog odnosa. Ne uzimajući u obzir opravdanu upotrebu oralne kontracepcije kao lijeka kod raznih bolesti – u što se plodnost nikada ne može ubrojiti – upotreba oba oblika kontracepcije radi kontracepcije predstavlja u sebi zao čin koji katolik zdrave savjesti ne samo da ne bi smio osobno počinuti, nego ni u njemu na bilo koji način sudjelovati. Upravo je zbog toga ljekarnicima zajamčen priziv savjesti kod izdavanja kontracepcije, odnosno mogućnost njezina neizdavanja – no samo na papiru. Ovo je svjedočanstvo tek jedna od mnogih priča o Božjem djelovanju u toj papirnatost stvarnosti.

Treća opcija

Odmah nakon završetka fakulteta iz jednog su me ljekarničkog lanca pozvali na razgovor za posao. U pregovorima oko mog zaposlenja u jednoj maloj ljekarni toga lanca poslodavcu sam razjasnio svoj stav: neću izdavati nijednu vrstu kontracepcije koja nije namijenjena liječenju niti ću prodavati prezervative. Moji uvjeti su formalno prihvaćeni, no tada nisam bio potpuno svjestan pogubnosti situacije u koju sam ušao. Naime, priziv savjesti ljekarniku je ostvariv jedino ako s njime u smjeni radi drugi

ljekarnik: u svakome drugom slučaju ljekarna je u prekršaju, a time i u opasnosti od kazne. U većini hrvatskih ljekarni u smjeni radi po jedan ljekarnik, najčešće uz tehničara. Na svome radnom mjestu ja sam najčešće bio potpuno sâm.

Ja sam čekao samo dva mjeseca do prve pritužbe pacijentice poslodavcu, nakon koje mi je dano do znanja da je moj priziv savjesti odjednom postao problematičan. Znao sam što to znači: ako se takva situacija ponovi, ne mogu računati da će me na poslu zadržati.

U takvoj situaciji kao *prizivač* možete pribjeći trima rješenjima. Prvo, ako je tehničar s vama, možete njemu prepustiti izdavanje. Iako je uobičajeno da tehničar izdaje lijek umjesto ljekarnika pod njegovim nadzorom, ta je opcija u ovome slučaju prihvatljiva onome kome je važno samo ne uprljati vlastite ruke: odgovornost za čin ostaje jednaka. Drugo, možete lagati da lijeka nema na zalih. Ta je opcija prihvatljiva samo nekome tko je u stanju planirati svakodnevno laganje. Treće, možete reći da lijek ne možete izdati – više od toga po propisima ne biste smjeli reći! – i čekati kad ćete zbog toga nastradati.

Ja sam čekao samo dva mjeseca do prve pritužbe pacijentice poslodavcu, nakon koje mi je dano do znanja da je moj priziv savjesti odjednom postao problematičan. Znao sam što to znači: ako se takva situacija ponovi, ne mogu računati da će me na poslu zadržati. Ni dva mjeseca nakon toga prvi je put neka pacijentica – osim uvreda izrečenih na moj račun, na što sam dotad već bio navikao – vrijeđala moju tehničarku i prijetila joj. Vjerovao sam da je svrha moga priziva savjesti od početka bila ostati vjernim istinskom ljekarničkom poslanju, a ne sukobljavati se s pacijentima niti ugrožavati život i rad kolega koji odgovaraju vlastitoj savjesti. Zato sam dan nakon toga događaja dao otkaz, s neizvjesnim povjerenjem da Bog zna kamo sve to upravlja.

Život nakon priziva

Sve ovo tek sada mogu reći hladne glave, jer netko mi je preko noći i bez prava iz ruku izbio posao koji sam istinski volio i za koji sam se čitav studij spremio. No priča time tek započinje. Sve ovo zbilo se točno tjedan dana prije moga vjenčanja, a nekoliko tjedana prije toga i moja je majka završila u bolnici. Netko je jednom moju buduću suprugu i mene upozorio da prije vjenčanja očekujemo kušnje. To se upozorenje sada ostvarivalo na bolno točan način. Maja i ja tako smo ušli u brak bez očekivane materijalne sigurnosti, ali s drugom, neprocjenjivom sigurnošću, da je očito naš brak veliko dobro za nas kad nas od početka prate takve kušnje. Zbog te smo se sigurnosti odmah odlučili otvoriti životu: iz sadašnje perspektive to izgleda neodgovorno, možda i ludo, ali vjerovali smo da će Bog ubrzo posložiti stvari kako bi to bilo moguće. On ih je, doduše, tada i slagao, ali u potpunoj suprotnosti s našim očekivanjima.

Znajući da ću se teško moći vratiti u ljekarnu, krenuo sam u potragu za drugim poslovima u struci. U početku sam očekivao da to neće biti toliko teško, makar se u nekim od poslova nisam mogao ni zamisliti. No i rijetki odgovori koje bih dobio redovito su bili negativni. Nekima od njih moj je priziv već od početka bio problematičan. Iako sam prethodno radio tek manje od pola godine, bilo mi je stravično suočiti se s nezaposlenošću koja će potrajati devet mjeseci. Znati da mnogo toga znaš i možeš, a biti onemogućen da išta od toga ostvariš, to je stvarnost koja teško pada svakome muškarcu, osobito mužu, a tad sam postao i otac.

Netko je jednom buduću suprugu i mene upozorio da prije vjenčanja očekujemo kušnje. To se upozorenje sada ostvarivalo na bolno točan način.

Naime, supruga je na našu veliku radost zatrudnjela odmah nakon vjenčanja. Ni u tome nismo bili lišeni kušnje. U drugome mjesecu trudnoće zbog hematoma je morala otići na mirovanje, s velikim izgledima da će doći do spontanoga pobačaja. To je prvi put da sam se i kao otac osjetio posve nemoćnim. Da za svoje dijete ne mogu učiniti ama baš ništa nego moliti i suho se pouzdati da Bog ima razlog zašto sve to dopušta. No ubrzo smo doznali da se hematom posve povukao i da je s djetetom sve u redu. Tad smo, vjerujem, postali najbogatiji ljudi na svijetu. Živjeli smo od suprugina bolovanja, nešto ušteđevine i pomoći bližnjih, no dobili smo dvostruko blago – kćer koju nam je Bog darovao i koju nam je odmah potom i spasio.

Kao mladi i nesituirani budući roditelji počeli smo se suočavati s mnogim pitanjima, izvana i iznutra, na koja nismo znali dati odgovor. Bog nas je tada potaknuo da uđemo u ignacijanske duhovne vježbe koje će nam postati izvorom snage za kasnije odluke. Počeli smo se pripravljeti za bebu. Moja potraga za poslom polako je počela poprimati obećavajuće crte. Uspio sam samostalno pripremiti jedan projekt... I upravo kad se činilo da stvari polako sjedaju na svoje mjesto, u tjedan dana život nam se iz temelja promijenio: moj je projekt progutala korona, a na dan potresa morali smo se radi sigurnosti privremeno preseliti k mojim roditeljima u Viroviticu. Istog dana nastupio je i *lockdown*. Proživjet ćemo ga sa svega dva komada odjeće koja smo ponijeli iz Zagreba, daleko od svih planova koje smo dotad imali. U to mi je vrijeme iz vedra neba ponuđen ljekarnički posao u skladu s mojim uvjerenjima. I kad smo već dokončali sve pripreme za trajnu selidbu, i taj se plan potpuno izjalovio. Od obećanoga posla nije bilo ništa. Nakon *lockdowna* naša je bilanca izgledala ovako: trudna i nezaposlen, propalih planova i bez ikakvih očekivanja, ali s pouzdanjem da Bog ipak zna što će s nama. Zajedno smo pred Bogom razmatrali što ćemo dalje i odlučili poslušati Njegovo nadahnuće da se vratimo u Zagreb. Bili smo sada već mnogo spremniji prihvatiti neizvjesnost.

I Bog više nije časio. U roku od mjesec dana dobio sam izvrstan posao na mjestu kojem se nikada ne bih nadao. Mjesec dana poslije Maja je rodila malenu Franku, našu najveću radost. Bog je *isplanirao* njezin dolazak bolje nego smo mi mogli i poželjeti. A naše kušnje? Nisu prestale i vjerujem da neće dok god smo ovdje, ali kad vidim kako je čudesno Bog nagradio ono malo hrabrosti u oficini, zahvalan sam Mu za svaki naš plan koji se neće ostvariti.

Priziv savjesti nije samo pravo ginekologa nego i svih zdravstvenih djelatnika. O tome što je zapravo priziv savjesti i kako se farmaceuti mogu pozvati na priziv savjesti pogledajte u videu patera Ivana Dominika Iličića pomoću ovog QR koda.

SVJEDOČANSTVO

Mihaela Krajina: Rođeni od Boga za vječnost

Moje je ime Mihaela Krajina. Supruga sam i majka šestero djece, ponosna baka djevojčice i dječaka. Rođena sam 1975. godine u Splitu i ta je godina za mene od velike važnosti, jer da sam začeta samo tri godine kasnije, možda ne bih bila ni rođena.

Najiskrenije, ne znam ni sama kako bih započela ovo svjedočanstvo, jer mi se čini kako je moj život toliko zbrčkan, zamršen, iako znam da Gospodin sve vodi pa i ove moje riječi. Vjerujem da vam je poznato kako je zakon o pobačaju u našoj domovini donesen 1978. godine. To je bilo presudno za mene jer sam rođena tri godine ranije pa po zakonu nisam mogla biti pobačena, iako je trenutak moga začeca prestrašan, nešto najtraumatičnije za ženu.

Jasno je da me spasio zakon. Mnogi me, ne znajući za moju životnu priču, pitaju što sa ženama koje su silovane, ne shvaćajući da onda imaju dvije traume i drame života: silovanje i pobačaj. Pobačaj nikad nije rješenje. Ja sam začeta silovanjem i da se zbog toga ne rodim? Koliko god to zvuči zastrašujuće, Bog me pogledao i pomilovao, poslao muškarca koji će zaštititi moju majku i mene, uzeti me za svoju i dati svoje ime kao ime mog oca. Iako su me pokušali zaštititi i to krili od mene, mnogo godina kasnije sve sam to saznala. Nažalost, ni danas se o tome ne priča otvoreno. Iako razumijem zašto: otvara mnoge rane i boli.

Da se nekako vratim unazad. Dakle, sa svojih 28 godina saznala sam da moj otac kojeg sam tako zvala i koji je naveden u rodnom listu nije zapravo moj biološki otac. Majka je sva očajna u jednome trenutku kroz krik to priznala i dodala kako je silovana i da mi ništa ne razumijemo i ne znamo. To je bio šok za mene i sestru koje smo tome prisustvovali. Nismo se ni snašle, a razgovor je prekinut i dobila sam jasnu izjavu da ću sve saznati kad nje jednoga dana više ne bude i da mi je napisala pismo u kojem sve piše. Tad sam bila trudna s četvrtim djetetom. Nisam imala nikakvu reakciju. Samo sam znala da je moj život jedna velika laž, prevara. Sve mi se srušilo.

Onda sam sve zatrpala i živjela kao da to ni ne znam, ne otvarajući tu temu. Katkad bih to samo prokomentirala sa svojim mužem, a čak ni djeca nisu ništa znala. Godine su prolazile, izvana je sve bilo u redu, ali duboko sam u sebi znala da mnogo toga ne štima, da moj osjećaj odbačenosti, bezvrijednosti i potreba za dokazivanjem neće nikad proći, da zapravo životarim, da naglasim, daleko od Boga, jer u to vrijeme nisam živjela svoju vjeru niti svoje krsno obećanje.

Mnogi me, ne znajući za moju životnu priču, pitaju što sa ženama koje su silovane, ne shvaćajući da onda imaju dvije traume i drame života: silovanje i pobačaj. Pobačaj nikad nije rješenje.

Sakramentalni je život za mene i moju obitelj bio daleko i rijetko osim po onome uobičajenom rasporedu za potrebe primanja sakramenta djece. Kasnije, kad sam ispovijedala to vrijeme, najviše me dotukla spoznaja otpadništva, udaljenosti od Gospodina. To je toliko boljelo da su se i sad, ovaj tren dok ovo pišem, moje oči napunile suzama. Koliko sam Gospodinu zahvalna za ovu spoznaju i ove suze, samo On to zna. To mi je promijenilo život. Na jedan poseban način dobila sam ulaznicu za vječnost.

Lutajući sam se pogubila u svakodnevicu, bez Božje blizine upadala u vrtlog, tamu grijeha i posljedica takvog života. Nisam znala ni tko sam ni kuda idem! Jednog sam se dana našla doslovno pod dekom, slomljena i srušena, potpuno uništena, bez posla, u bračnim i obiteljskim problemima, u financijskom kolapsu. Moj dobri Otac mi je tad bio najviše blizu, toliko da sam Ga osjećala. Sigurna sam da je u to vrijeme netko baš srčano molio za mene.

Sad sam tek svjesna da je Gospodin strpljivo čekao da Mu se vratim kako bih ispunila svoju svrhu. Zadnjih desetak godina Gospodin je pripremao put, ozdravljao moju dušu, zacjeljivao moje rane, vraćao me u život. Onoga trena kad sam spoznala živoga Boga sve se pokrenulo. Tolika čežnja za puninom, ljubavlju, ispunjenjem počela se ostvarivati. Iz dubine duše sam uvijek molila Gospodina da se više nikad ne odijelim od Njega.

Mihaela s obitelji

Mnogi nisu u trenutku začeća bili željeni, ali to ne znači i da su nevoljeni. Ako nisu planirani, svejedno su rođeni. Zar nema svako začeto dijete pravo na to? Koliko sam se puta samo pitala zašto sam se uopće rodila. Koliko tuge u tome pitanju! Zašto? Koliko nezahvalnosti! Ali moje je srce čeznulo, tražilo još više biti u Božjoj blizini. Tražeći Boga pronasla sam sebe, a zapravo je ispalo obrnuto. To je naš Bog. Kad Mu otvoriš srce, sve je ostalo nevjerovatno neprocjenjivo. Kaže Isus: »Ja sam Put, Istina i Život.« Svaki me put to ispočetka oduševi jer me podsjeti da bez Puta, putovanja, zapravo traženja Boga, nema ni Istine, otkrivanja Boga, pa nema ni Života. Samo na Putu i u Istini živimo u Gospodinu!

Uz tolike ispovijedi, svete mise, hodočašća i duhovne obnove moj je život dobio novi izgled, novi smisao pa su se i izvana počele uočavati promjene. Gospodin me je toliko zahvatio da se to odrazilo na sva područja moga života. Gospodin je otvorio i trenutak moga začeća, bio uz mene u toj spoznaji strahote odbačenosti, neželjenosti, nepripadanja, kad ne znaš niti odakle si, kad se pitaš: *Čija sam ja to uopće?* Tada na scenu stupa naš brižni Otac, Onaj koji je žrtvovao svoga Jedinorođenog Sina za moje spasenje. Koje li Ljubavi! Ljubav koja i mene obuzme kad počnem razmišljati o svome biološkom ocu, o majci, o ocu koji mi je dao ime. Moje srce počinje gledati drugim očima.

Koliko žaljenja zbog traume, gorčine moje majke koja kroz ove godine nije pronasla načina za oprostom, istinom, slobodom. Kako se ona osjeća kad me vidi? O čemu razmišlja? Kad bi barem pronasla Put! Međutim, ja mogu mijenjati samo sebe. Zahvaljujem Bogu na zahvalnosti koju je stavio u moje srce prema čovjeku koji me uzeo za svoju, iako naš odnos nije bio blizak. Takav je bio i prema svojim kćerima, vrijedan moga divljenja kao muškarca koji brani život. Pa i moj je muž sam rekao da nije siguran bi li on to mogao napraviti.

U veljači prošle godine moj je otac (uvijek ću ga tako zvati) napustio ovaj svijet. Toga dana u ranu zoru na prvi petak, kad sam kleknula pokraj njegova mrtvog tijela, spoznala sam njegovu životnu svrhu. Upalivši svijeću, škropeći tijelo i moleći za njegovu dušu krunicu Božjemu milosrđu, znala sam da je davne 1975. godine on prigrlio moj život kako bih ja to jutro molila Gospodina da njegovu dušu uzme za život u vječnosti. Vjerujem da me Gospodin uslišao i da ćemo se opet sresti.

To je svrha našeg postojanja. Zajedništvo u vječnosti. Ma koliko god kroz život posrtali, lutali i besmisleno živjeli, svatko od nas osjeća i zna da je ono dobro u nama od Boga. Ne znam hoću li svoga biološkog oca ikad upoznati, saznati mu ime. Često se pitam kako izgleda i je li uopće živ. Kako se on osjeća zbog toga čina? Kaje li se? Moli li za oprost? Zna li da postojim? Ne osuđujem ga. Bog svima daje novu priliku, a On je iscijelio moje srce da bih ga mogla i zagrliti iz ljubavi prema Njemu.

Jesam li obilježena zajedno s majkom? Zaslužuje li ona oprost? Mnogo je tu još pitanja koja su čak i nebitna jer ja danas znam koji je moj identitet, čija sam i kuda idem! Ostaje mi samo strpljivo moliti za odnos sa svojom majkom. Tu još ima toliko truda i Božje intervencije. Voljela bih da i ona uđe u slobodu, mir i radost. Danas sa sigurnošću znam da mi je moliti za potomstvo, jer je Gospodin već ispunio obećanje, dao mi je vidjeti djecu svoje djece.

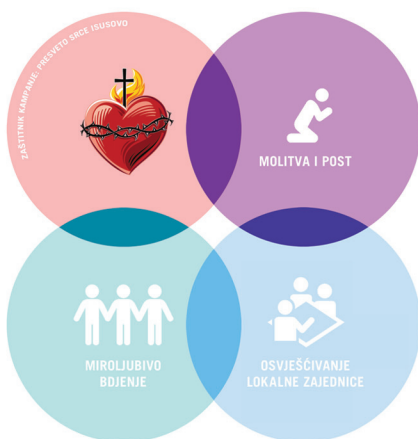
Zbog svega ovoga nisam slučajno u apostolatu za život, braneći život najprije molitvom pa onda svjedočanstvom i zahvalnošću. Molitva za nerođene radala se u mom srcu iz zahvalnosti za darovani život. To je najljepše što dijete može dati Ocu. Predati Mu se iz ljubavi s povjerenjem braneći najsvetije – život. Tu sve započinje i završava – u krilu Očevu!

Pomoću ovog QR koda pogledajte **svjedočanstvo Mateja Arzenška** koji također otvoreno svjedoči o činjenici da je začeo silovanjem, zbog čega mu je prijetio pobačaj.

40 DANA ZA ŽIVOT
OD 17. VELJAČE DO 28. OŽUJKA 2021.

»Uzmi svoj križ i idi za mnom.« (Mk 8, 34)
WWW.40DANAZAZIVOT.COM

Od Vukovara
do Dubrovnika!

SPASI ŽIVOT
U KORIZMENOJ KAMPANJI
INICIJATIVE
»40 DANA ZA ŽIVOT« !

**MOLI I BDIJ U 33 HRVATSKA GRADA!
OD 17. VELJAČE DO 28. OŽUJKA 2021.**

Od 17. veljače do 28. ožujka traje nova korizmena kampanja inicijative »40 dana za život«. Pomoću ovog **QR koda** pogledajte na kojim će se lokacijama u Hrvatskoj moliti za spas nerođenog života.

